

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobci a) I. O.
 narozena x
 b) nezletilý I. O.
 narozen X
 oba státní příslušníci Ukrajiny
 oba zastoupeni JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
 sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
 sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2021, č. j. MV-204979-2/OAM-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Řízení o žádostech žalobců o udělení mezinárodní ochrany

1. Dne 14. 4. 2018 žalobci podali první žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalobkyně a) uvedla, že se narodila ve Ivanofrankivské oblasti, která byla též místem jejího posledního bydliště na Ukrajině. Žádost zdůvodnili tím, že na Ukrajině nic nemají, nikdo jim tam nepomáhá, matka žalobkyně a) je nemocná a její sestra žije v České republice. Na Ukrajině nemají bydlení a žalobkyně a) má obavu, že by na Ukrajině mohl někdo jejího syna, žalobce b), unést.
2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 2. 2019, č. j. OAM-341/ZA-ZA12-LE26-2018, které nabylo právní moci dne 7. 3. 2019, žalobcům mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neudělil.
3. Žalobu žalobců proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 7. 2020, č. j. 53 Az 5/2019 - 57.
4. Dne 10. 11. 2020 žalobci podali druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Jako důvod žádosti žalobci uvedli, že by chtěli zůstat v České republice, protože zde má žalobkyně a) práci a veškeré zázemí. Žalobce b) zde začal chodit do první třídy a žalobkyně a) by pro něj chtěla dobrou budoucnost. Na Ukrajině je špatná bezpečnostní situace, velká kriminalita a nestabilní politická situace.
5. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 12. 2020, č. j. OAM-785/ZA-ZA11-ZA13-2020, které nabylo právní moci 4. 2. 2021, rozhodl tak, že tuto druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany označil za nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Své rozhodnutí zdůvodnil tím, že žalobci v druhé žádosti uvedli naprosto stejné motivy jako v případě první žádosti, tj. skutečnost, že na Ukrajině nic nemají, veškeré zázemí má již v České republice a mají obavy z tamní bezpečnostní situace.
6. Žalobu žalobců proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 5. 2021, č. j. 45 Az 8/2021 - 32.
7. Kasační stížnost žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2021 odmítl Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) pro nepřijatelnost usnesením ze dne 9. 9. 2021, č. j. 7 Azs 177/2021 - 23.
8. Dne 13. 12. 2021 žalobci podali třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalobkyně a) uvedla, že chce požádat o azyl, protože na Ukrajině je válka a není možné tam bydlet. Syn, žalobce b), v České republice chodí do školy.
9. Žalovaný usnesením ze dne 15. 12. 2021, č. j. MV-204979-2/OAM-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), řízení zastavil podle § 11a odst. 3 zákona o azylu. V odůvodnění zdůraznil, že jde již o třetí žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V daném

případě jde o tzv. další opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že žalobci opět uvádí tytéž, již dříve posouzené, důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Dále uvedl, že na Ukrajině nedošlo od doby posouzení jejich předchozí žádosti k žádné změně, která by mohla vést k novému posouzení případu. Žalobci na nic takového ani nepoukazují. Žalovaný se zabýval též stávajícím napětím při ukrajinsko-ruských hranicích. Konstatoval, že situace v Ivanofrankivské oblasti, odkud žalobkyně a) pochází, je bezpečnostně v pořádku. Byly tak naplněny podmínky pro zastavení řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu.

Shrnutí žaloby

10. Žalobci v žalobě nejprve obecně namítají porušení § 2 odst. 1 a odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Dále uvádějí, že nerozporují, že žádost byla podána ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Nesouhlasí ale s postupem podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, neboť žalovaný nezjistil skutečný stav věci. Žalovaný uzavřel, že s ohledem na předešlá řízení žalobci nesplňují podmínky přijetí další opakované žádosti, neboť neuvedli žádnou podstatnou změnu okolností. Žalobci namítají, že žalovaný převzal argumenty a důvody posouzení jejich třetí žádosti pouze z předcházejících řízení. Žalovaný bez dalšího vycházel ze skutkového stavu, který tu byl v době podání první a druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Nesouhlasí s tím, že by byl závěr žalovaného o účelovosti jejich jednání dostatečně podložen. Dále odkázali na rozsudek NSS ze dne 2. 1. 2012 č. j. 2. 1. 2012, č. j. 6 Azs 35/2011 - 47, z něhož citují, že „[n]ení vyloučeno podřadit některé zásahy do rodinného života pod důvody pro udělení doplňkové ochrany, např. případy, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné a osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování území České republiky“. K tomu dodávají, že usilují o posouzení jejich žádosti s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod.
11. Žalobci také tvrdí, že přičítat jim k tíži uváděné důvody je „nepřezkoumatelný fakt“. Jediným důvodem jsou důvody humanitární neboli důvody hodné zvláštního zřetele. Dále žalobci citují ze zprávy UNHCR k otázce vnitřního přesídlení. Žalobci vyjadřují též obavu o zachování zdravého vývoje žalobce b), který navštěvuje první rokem základní školu. Závěrem žaloby žalobci citují z rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018 - 46, k otázce využití vnitrostátní ochrany.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Podle něj žalobci neuvedli žádné nové relevantní skutečnosti a nepoukázali na podstatnou změnu jejich situace. Ani z úřední činnosti nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobci mohli být vystaveni pronásledování či hrozbě vážné újmy. Podmínky pro zastavení řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu byly splněny.

Posouzení věci soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.

14. Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.
15. Soud připomíná, že mezi stranami nebylo sporné, že v nyní posuzované věci jde o tzv. druhou opakovanou žádost podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.
16. Žalovaný své rozhodnutí o zastavení řízení opřel o § 11a odst. 3 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
17. Soud připomíná, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení podle tohoto ustanovení musí obsahovat zdůvodněný závěr, že
- 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, a současně že
 - 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.
- (viz rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38)
18. Napadené rozhodnutí těmito požadavkům na odůvodnění dostalo. Ad 1) žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že provedl srovnání s předchozími žádostmi a konstatoval, že žalobci v nynějším řízení sdělují tytéž okolnosti, které uváděli v předchozích řízeních, a nepřicházejí s žádným novým sdělením (str. 2 odst. 5 napadeného rozhodnutí). Ad 2) žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že od posouzení jejich předchozí žádosti (prosinec 2020) ani od ukončení řízení o kasační stížnosti (září 2021) nedošlo k žádné relevantní změně v zemi původu. Žalobci pochází z Ivanofrankivské oblasti, která je bezpečnostně nadále v pořádku. Žalovaný v odůvodnění zohlednil též aktuální zprávy ohledně přítomnosti ruských vojáků v blízkosti hranic s Ukrajinou (str. 2 odst. 6 napadeného rozhodnutí).
19. Aby byla nyní podaná žaloba důvodná, museli by žalobci napadnout a úspěšně zpochybnit tyto nosné důvody napadeného rozhodnutí.
20. Žalobci však v žalobě vznášejí jen velmi vágní námitky či je jejich argumentace zcela mimoběžná s odůvodněním napadeného rozhodnutí.

21. Soud v první řadě konstatuje, že v úvodu žaloby uvedený výčet ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit, nelze bez dalšího považovat za samostatně projednatelný žalobní bod (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58).
22. Námitka, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci, je velmi obecná. Není zřejmé, v čem konkrétně napadené rozhodnutí v tomto ohledu dle žalobkyně neobstojí. Soud tak proto obdobně obecně konstatuje, že takovou vadu napadeného rozhodnutí neshledal.
23. Není ani pravdou, že by žalovaný jen převzal svá předchozí odůvodnění. Navíc, i pokud by tomu tak bylo, nebylo by to samo o sobě žádnou vadou, pokud by takové odůvodnění obstálo i v nynějším řízení. Žalovaný své rozhodnutí oproti předchozím řízením opřel o § 11a odst. 3 zákona o azylu, přičemž, jak plyne z výše uvedeného, své rozhodnutí v tomto ohledu dostatečně odůvodnil.
24. Stejně tak se žalobci mylí, když tvrdí, že žalovaný vycházel jen ze skutkového stavu, který tu byl v době podání první a druhé žádosti – viz reflexe posledního vývoje na Ukrajině v napadeném rozhodnutí, s kterou žalobci v žalobě nijak nepolemizují.
25. Námitky proti závěru o účelovosti jednání žalobců jsou irelevantní, neboť v napadeném rozhodnutí není účelovost jednání žalobců ani zmíněna. Nosné důvody napadeného rozhodnutí jsou jinde (viz výše).
26. Odkazy žalobců na důvodnost jejich žádosti s ohledem na nekonkrétní obavy o zdravý vývoj žalobce b), na čl. 8 Úmluvy a ochraně lidských práv a základních svobod a na judikaturu týkající se posuzování soukromého a rodinného života jakožto důvodu pro udělení doplňkové ochrany jsou mimoběžné s odůvodněním napadeného rozhodnutí a mohly by být relevantní až v případě, kdyby byly splněny podmínky pro věcný přezkum žádosti.
27. Žalobní argumentace zrekapitulovaná výše v odst. 11 je pak do značné míry nesrozumitelná a zcela se míjí s nyní posuzovanou věcí. Žalobci odkazují na zprávu UNHCR a rozsudek NSS k vnitrostátní ochraně, což je ale otázka, která v této věci nehrála absolutně žádnou roli.
28. Pokud má snad zmínka v žalobě o humanitárním azylu a okolnostech hodných zvláštních zřetele představovat odkaz na § 11a odst. 4 zákona o azylu, soud uvádí, že ve vztahu k tomuto ustanovení je soudní přezkum zásadně omezen (viz rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019 - 74, odst. 27–31). Žalobci v tomto ohledu nic konkrétního v žalobě neuvádějí a žalovaný zjevně žádné mimořádné okolnosti vymykající se ostatním žádostem o mezinárodní ochranu neshledal, čemuž soud ve vytýčených mezích nemá co vytknout (k této otázce viz též rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2021, č. j. 45 Az 8/2021 - 32, ve věci druhé žádosti žalobců o mezinárodní ochranu).
29. Soud dospěl z výše uvedených důvodů k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

30. Protože soud rozhodl ve lhůtě pro rozhodnutí o návrhu na odkladný účinek rovnou o samotné žalobě, nerozhodoval již za této situace o návrhu žalobců na přiznání odkladného účinku žalobě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2020, č. j. 3 Ads 62/2020 - 24, odst. 7).
31. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyli procesně úspěšní. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. ledna 2022

Karel Ulík, v. r.
samosoudce